

Arrest

nr. 48 745 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaten E. MATTERNE en Mr. N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster doet op 23 december 2009 een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn, met name in functie van haar moeder, die op 5 november 2009 werd ingeschreven in het vreemdelingenregister als werkende EU-onderdaan en op 30 november 2009 in het bezit werd gesteld van een E-kaart.

Op 25 maart 2010 blijkt uit een controle van de activiteiten van verzoeksters moeder dat haar moeder niet meer aangemeld is als werknemer sinds 20 november 2009.

Op 31 maart 2010 wordt aan verzoeksters moeder een brief betekend waarin haar wordt gevraagd binnen de maand haar huidige situatie toe te lichten en een reeks bewijzen bij te brengen.

Op 12 april 2010 maakt de gemeente Lokeren de door verzoeksters moeder neergelegde documenten over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 29 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeksters moeder de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 15 juli 2010 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van S.N. (...) geboren (...) van Tsjechische nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verkreeg het recht op verblijf in functie van de moeder, S.J. (...).

Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder van de betrokkene op basis van art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980, dient ook het verblijf van het kind te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 ter §1, "1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is weliswaar meerderjarig, maar nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij zelf aan de voorwaarden zou kunnen voldoen om in eigen hoofde overeenkomstig art. 40, §4 het verblijfsrecht te behouden.“

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vraagt de kosteloze rechtspleging toe te staan. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin de kosteloze rechtspleging toekennen. Het verzoek wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Uit verzoeksters middel blijkt dat zij de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. van 19 juli 2009 in het kader van de humanitaire regularisatie.

Verzoekster herneemt de motieven van de bestreden beslissing en zet haar middel verder als volgt uiteen:

“Verzoekster heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om haar zaak te verdedigen. De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoekster werden opgeworpen of konden opgeworpen worden indien zij daartoe de kans zou hebben gehad. De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van haar aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag. In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen...”

De moeder van verzoekster was naar België gekomen om er te werken. De moeder van verzoekster deed op 11.05.2009 de aanvraag verklaring inschrijving als werknemer/werkzoekende en werd, op basis van tewerkstelling, op 05.11.2009 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving, gevolgd op 30.11.2009 door een E-kaart. De moeder van verzoekster was tewerkgesteld in België van 21.09.2009 tot 20.11.2009. Na een ziekteperiode liet haar werkgeefster echter weten dat ze er niet langer kon

blijven en werd er buiten haar wil om een einde gesteld aan haar tewerkstelling. De moeder van verzoekster wendde zich tot de VDAB, doch daar stelde men voorop dat ze eerst een opleiding Nederlandse lessen diende te volgen. Ze heeft deze opleiding eind juni met succes beëindigd. Vanaf 16.08.2010 kan de moeder van verzoekster beginnen werken bij het Dienstenhuis te Sint-Niklaas via een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. Op 15.07.2010 werd verzoekster echter in kennis gesteld van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), zijnde huidig bestreden beslissing.

Uit de "motivering" van de beslissing blijkt dat deze is genomen met miskenning van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie.

Men stelt dat betrokkene het recht op verblijf verkreeg in functie van de moeder, S.J. (...) en dat gezien haar intrekking van de verklaring van inschrijving ook het verblijf van het kind zelf dient te worden beëindigd.

De intrekking van de verklaring van inschrijving van S.J. (...) is echter met miskenning van bovenvermelde bepalingen gebeurd, zodat ook het recht op verblijf van verzoekster aangetast is met een nietigheid.

In de bestreden beslissing van S.J. (...) staat immers vermeld dat uit het administratief dossier niet zou blijken welke de concrete omstandigheden zijn van het ontslag van betrokkene (vrijwillig of onvrijwillig) en of betrokkene zich heeft aangeboden bij de VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven.

Zoals reeds gesteld was het ontslag van de moeder van verzoekster wel degelijk onvrijwillig, nl, tengevolge van een ziekteperiode. Zoals gesteld heeft de moeder van verzoekster zich ook wel degelijk aangeboden bij de VDAB en heeft men daar vooropgesteld dat ze eerst een opleiding Nederlandse lessen diende te volgen, dewelke verzoekster eind juni met succes heeft beëindigd. Indien verwerende partij als een zorgvuldige overheid was tewerk gegaan, dan had zij deze gegevens heel eenvoudig kunnen nagaan. Minstens had zij aan verzoekster en/of haar moeder de kans dienen te bieden om deze gegevens voor te brengen. Thans is verwerende partij echter zonder meer overgegaan tot een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met uitwijzingsbevel zonder verzoekster en/of haar moeder de kans te geven zich te verdedigen.

Tevens werd er op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat de moeder van verzoekster met ingang van 16.08.2010 opnieuw tewerkgesteld zal zijn via een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Het is duidelijk dat de overheid hier een fout, minstens een onzorgvuldigheid heeft begaan waarvan verzoekster en haar gezin niet het slachtoffer kunnen worden.

Indien verzoekster zou worden uitgewezen zal zij en haar broer ongetwijfeld haar hun schoolopleiding en haar moeder haar tewerkstelling en in haar thuisland, alwaar haar werksituatie uitzichtloos was en alwaar zij alles alsook haar woonst heeft achtergelaten, op straat en in de armoede belanden. In de bestreden beslissing is ook geen enkele rekening gehouden met bovenvermelde concrete omstandigheden van dit gezin. Deze mensen uitwijzen zou in strijd zijn met elke menselijke waardigheid, het E.V.R.M. en de laatste nieuwe richtlijnen in het kader van de humanitaire regularisatie. Hiermee werd in de bestreden beslissing echter totaal geen enkele rekening gehouden. Deze concrete omstandigheden van dit gezin komt op geen enkele wijze tot uiting in de betreden beslissing.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is genomen zonder grondig onderzoek.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster citeert de motieven van de bestreden beslissing en stelt zelf dat uit deze motieven een schending van verschillende rechtsregels en –beginselen blijkt. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijf nu zijn haar recht op verblijf verkreeg in functie van haar moeder en het verblijf van haar moeder werd beëindigd op grond van artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet en niet blijkt dat verzoekster zelf voldoet aan de voorwaarden om op grond van artikel 40 §4 het verblijfrecht te behouden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekster meent dat zij nooit behoorlijk de gelegenheid heeft gehad om haar zaak te verdedigen. Zij meent dat de administratieve overheid is overgegaan tot een beëindiging van haar verblijf zonder een onderzoek van de grond van de zaak te voeren. Zij betwist de motieven van de bestreden beslissing in die zin dat zij meent dat het verblijf van haar moeder werd beëindigd met miskenning van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 8 van het EVRM, de rechten van verdediging en de richtlijnen en instructies in het kader van de humanitaire regularisatie. Zij zet vervolgens uiteen waarom de beslissing van haar moeder onterecht werd genomen. Verzoekster meent dan ook dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan en deze gegevens had moeten nagaan en minstens haar en/of haar moeder de kans had moeten geven om deze gegevens bij te brengen. Tevens wijst zij erop dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat haar moeder vanaf 16 augustus 2010 opnieuw tewerkgesteld zal zijn voor onbepaalde duur en met de concrete omstandigheden van het gezin. Door de bestreden beslissing zal zij en haar broer hun schoolopleiding en haar moeder haar tewerkstelling 'verliezen'. In hun thuisland zullen ze op straat en in de armoede belanden.

De Raad wijst er vooreerst op dat ook verzoeksters moeder op 29 juli 2010 een beroep heeft ingesteld tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van 29 juni 2010 en dat de Raad in haar arrestnummer 48 744 van 29 september 2010 heeft geoordeeld dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op zorgvuldige en redelijke wijze is overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van haar moeder.

De Raad stelde onder meer vast dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat aan verzoeksters moeder bij brief werd gevraagd haar huidige situatie toe te lichten en dat verzoeksters moeder van deze brief ter kennis werd gebracht op 31 maart 2010. Tevens bleek dat op 8 en 12 april 2010 verzoeksters moeder verklaringen heeft afgelegd bij de stad Lokeren evenals een OCMW-attest en een attest waaruit blijkt dat ze werk zoekt, heeft neergelegd. Verzoeksters moeder vermeldde dat zij werd ontslagen wegens ziekte, doch bracht geen medisch attest bij, noch bewijzen dat zij zich heeft aangeboden bij de VDAB, hoewel dit haar expliciet werd gevraagd. Evenmin heeft verzoeksters moeder aangetoond dat zij op aanraden van de VDAB een opleiding Nederlandse lessen heeft gevolgd en met succes heeft beëindigd. Hieruit concludeerde de Raad dat aan verzoeksters moeder duidelijk de kans werd gegeven om haar situatie toe te lichten en de nodige bewijzen bij te brengen. Gezien verzoekster in haar inleidend verzoekschrift louter verwijst naar de argumenten ten aanzien van de beslissing van haar moeder en niet aangeeft welke argumenten zij nog specifiek voor haar eigen situatie zou hebben aangebracht en zij zelf aangeeft dat ofwel zij zelf of haar moeder de kans had moeten worden geboden de werksituatie van haar moeder uit te leggen, stelt de Raad vast dat verzoekster niet kan worden gevolgd dat verweerder geen grondig onderzoek heeft gevoerd en dat zij geen kans heeft gekregen haar zaak te verdedigen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cfr. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505).

Verzoekster legt bij haar inleidend verzoekschrift een attest neer van 29 juni 2009, waaruit blijkt dat haar moeder vanaf 16 augustus 2010 tewerkgesteld wordt voor onbepaalde tijd. De Raad wijst erop dat verzoekster opnieuw de beslissing ten aanzien van haar moeder aanvecht, zodat het volstaat te verwijzen naar het arrestnummer 48 744 van 29 september 2010.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of onredelijke wijze heeft beslist verzoeksters verblijf te beëindigen nu dit gesteund was op het verblijf van haar moeder, dat terecht werd beëindigd door verweerder. Evenmin toont verzoekster aan dat verweerder op onzorgvuldige of onredelijke wijze motiveerde dat niet blijkt dat verzoekster overeenkomstig artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet haar verblijfsrecht zou kunnen behouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoekster ten slotte motiveert dat zij en haar broer hun schoolopleiding verliezen en haar moeder haar tewerkstelling zal verliezen en zij in hun thuisland op straat en in armoede belanden, wat in strijd is met elke menselijke waardigheid, het EVRM en de laatste nieuwe richtlijnen in het kader van de humanitaire regularisatie, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters moeder enkel verklaarde dat A.I. zou zijn teruggekeerd naar Tsjechië. Zij heeft nooit gewezen op het feit dat zij bij een terugkeer op straat zou belanden en in armoede zal leven. Noch verzoekster noch haar moeder tonen aan dat zij in Tsjechië haar schoolopleiding niet kan afmaken en haar moeder er niet zou kunnen werken of er bij familieleden terecht zou kunnen. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een schending vormt van elke menselijke waardigheid en het EVRM, maar geeft niet aan welk artikel van het EVRM zij dan wel geschonden acht. Indien zij de mening is toegedaan dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM aan de verdragsstaten niet de verplichting oplegt om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. De Raad stelt vast dat in casu niet enkel haar verblijf, maar ook het verblijf van haar moeder en broer wordt beëindigd. Zij dienen allen terug te keren naar Tsjechië, zodat zij geenszins worden gescheiden van elkaar. Ook de partner van verzoeksters moeder zou zich reeds in Tsjechië bevinden. Indien verzoekster meent dat haar privéleven wordt geschonden, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog niet heeft aangetoond dat haar verblijf onterecht werd beëindigd op grond van artikel 42 *ter* §1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster weerlegt niet dat haar verblijf gesteund was op het verblijf van haar moeder en dat gelet op de beëindiging van het verblijf van haar moeder ook haar verblijfsrecht beëindigd dient te worden. Evenmin toont zij aan dat verweerder op onzorgvuldige of onredelijke wijze concludeerde dat verzoekster zelf niet voldoet aan de voorwaarden van een verblijfsrecht op grond van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet. Tot slot benadrukt de Raad dat de Belgische wetgeving niet uitsluit dat verzoekster op een wettige wijze opnieuw tot het Rijk kan worden toegelaten, op grond van een eventueel nieuw verblijfsrecht voor haar moeder gelet op diens toekomstige tewerkstelling. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

De Raad wijst erop dat verzoekster geen aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat het voorwerp van huidig geding de beëindiging van haar verblijf betreft dat zij had verkregen in functie van haar moeder. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de "laatste nieuwe richtlijnen in het kader van de humanitaire regularisatie" of "de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie." Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN